Dosarul nr. 3-5088/2024
2-24142669-12-3-12122024

H O T Ă R Î R E
În numele Legii

11.07.2025 mun. Chişinău

Judecătoria Chișinău (sediul Rîşcani)
Instanța compusă din :
Președintele şedinţei, judecător specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ Igor Barbacaru
Grefier Versavia Șumilin

examinând acţiunea de contencios administrativ, înaintată de către ***** împotriva Inspectoratului General Pentru Migrație, cu privire la anularea actului administrativ, obligarea emiterii actului administrativ favorabil,

a c o n s t a t a t :

La 12.12.2024, ***** s-a adresat cu cerere de chemare în judecată împotriva Inspectoratului General pentru Migrațiune, persoană terță SRL „SRL „*****”, solicitând :

- Anularea deciziei Direcţiei regionale Centru a Inspectoratului General pentru Migraţiune nr. 8738 din 03.10.2024 de refuz în acordarea dreptului de şedere provizorie pentru investiţii străine a subsemnatului ***** şi deciziei cu privire la cererea prealabilă nr.5/l-M- 976/24 din 07.11.2024;
- Obligarea Inspectoratului General pentru Migraţie de acordare subsemnatului, ***** a dreptului de şedere provizorie pentru investiţii străine în Republica Moldova.

În motivarea acțiunii, a fost invocat următoarele : Prin decizia nr. 8738 din 03.10.2024, emisă de Şeful Direcţiei regionale Centru a Inspectoratului General pentru Migraţie, s-a dispus refuzul în acordarea, subsemnatului, a dreptului de şedere provizorie pentru investiţii străine în Republica Moldova.

Cererea prealabilă înaintată în modul corespunzător a fost respinsă prin răspunsul cu nr. 5/1 - M-976/24 din 07.11.2024. Răspunsul a fost recepţionat în lădiţa poştală la 19.11.2024.

Consideră decizia adoptată la caz cât şi răspunsul la cererea prealabilă neîntemeiate din următoarele considerente.

Pentru adoptarea actului administrativ contestat, pârâtul nu a invocat nici un motiv plauzibil, făcând doar o trimitere formală la art. 34^1 din Legea nr. 200 din 16.07.2010, privind regimul străinilor în Republica Moldova, normă care descrie în mod general toate situaţiile în care autoritatea competentă poate emite decizia de refuz privind acordarea sau prelungirea dreptului de şedere provizorie.

Direcţia regională Centru a Inspectoratului General pentru Migraţie în mod neobiectiv a soluţionat problema în speţă, fără a ţine cont de toate circumstanţele importante cauzei, interpretând în mod eronat prevederile Legii nr.200 din 16.07.2010 privind regimul străinilor în Republica Moldova, fapt pentru care consideră actul administrativ emis neîntemeiat, ilegal şi tendenţios. Autoritatea publică a emis un act

administrativ formal şi fără certitudine, lipsit de motivare, contrar cerinţelor imperative prevăzute de art. 118, 119 Cod Administrativ.

Potrivit art. 4 alin. (1) din Constituţia Republicii Moldova dispoziţiile constituţionale privind drepturile şi libertăţile omului se interpretează şi se aplică în concordanţă cu Declaraţia Universală a Drepturilor Omului, cu pactele şi celelalte tratate la care Republica Moldova este parte.

Art. 23 alin. (2) din Constituţia Republicii Moldova garantează că statul asigură dreptul fiecărui om de a-şi cunoaşte drepturile şi îndatoririle.

Conform art.30 alin. (2) Cod Administrativ, autorităţile publice nu pot întreprinde măsuri care să afecteze situaţii juridice definitive sau drepturile dobândite, decât în condiţii stabilite de lege, acest lucru este absolut necesar pentru interesul public.

În răspunsul autorităţii la cererea prealabilă se menţionează, că documentele prezentate au fost întocmite cu abateri de la normele stabilite, evitând de a specifica clar şi concret care abateri a comis.

Analizând conţinutul deciziei contestate prin cumulul cerinţelor legale prevăzute de art. 21, 29, 38, 39, 206 alin. (1), lit. a) Cod Administrativ se constată, că actul administrativ nu conţine o motivare plauzibilă, deşi ar trebui să explice raţionamentele pe care se bazează, autoritatea publică având obligaţia pozitivă de a cerceta şi a da apreciere viabilă explicaţiilor părţii vizate.

Potrivit art. 36^1 alin. (1), lit. a) din Legea nr. 200 din 16.07.2010 privind regimul străinilor în Republica Moldova, dreptul de şedere provizorie se acordă străinului care a efectuat investiţii în conformitate cu prevederile Legii nr. 81/2004 cu privire la investiţiile în activitatea de întreprinzător şi este asociat sau acţionar al unor persoane juridice din Republica Moldova, dacă a îndeplinit una dintre condiţiile generale :

a) deţine, direct sau indirect, una sau mai multe părţi sociale şi/sau acţiuni în cadrul persoanelor juridice din Republica Moldova, în valoare totală echivalentă cu cel puţin o cotă-parte în cadrul persoanei juridice echivalentă cu cel puţin 30 de salarii medii lunare pe economie prognozate. În cazul în care valoarea totală a investiţiilor efectuate de străin nu atinge cuantumul menţionat al investiţiilor, dar, împreună cu valoarea investiţiilor efectuate de ceilalţi investitori străini, asociaţi în aceiaşi persoană juridică, depăşeşte acest cuantum şi niciunul dintre ceilalţi asociaţi sau acţionari străini nu solicită sau nu a solicitat dreptul de şedere în Republica Moldova în calitate de investitor, atunci se consideră că acesta a îndeplinit cerinţa privind cuantumul investiţiilor;

b) persoana juridică, al cărei asociat sau acţionar este a creat cel puţin un Ioc de muncă cu regim de lucru cu durata normală şi un salariu echivalent cu salariul mediu lunar pe economie prognozat pentru anul de gestiune.

Astfel, a îndeplinit întru totul cerinţele prevăzute de lege şi a prezentat pârâtului întreg pachetul de documente Ia 23.09.2024 în vederea acordării dreptului de şedere.

În special, a înregistrat în ordinea stabilită compania „*****” SRL la 13.08.2024, unde deţine calitatea de administrator, unic asociat cât şi calitatea de beneficiar efectiv. A investit în capitalul social al întreprinderii peste 420000 lei MD, care depăşesc suma de 30 salarii medii lunare pe economie prognozate, a prezentat raportul de audit şi alte documente solicitate, neavând nici o obiecţie de la autoritatea competentă.

Drept urmare, care temei a stat la baza refuzului de a-i acorda drept de şedere în legătură cu investiţiile efectuate în activitatea de întreprinzător nu este clar.

Or, are intenţie reală de a activa în sfera afacerilor, deţine studii superioare şi titlul de master în ştiinţe economice, în vederea asigurării condiţiilor de trai şi desfăşurării activităţii de busines a procurat din banii părinţilor un apartament în oraşul Chişinău.

Din conţinutul art. 118 alin.(1)-(4) Cod administrativ rezultă că, motivarea unui act administrativ reprezintă unul din elementele esenţiale ale fondului acestuia, implicând atât motivarea în fapt, cât şi în drept. Aceste cerinţe sunt cu atât mai relevante în condiţiile în care decizia contestată vizează refuzul în acordarea dreptului de şedere provizorie al petiţionarului, respectiv limitarea dreptului de liberă circulaţie, care urmează să întrunească cumulativ condiţiile regulii triplului test la justificarea interferenţei în drept, instituit de practica Curţii Europene a Drepturilor Omului (*cauzele Kommersant Moldovy c. Moldovei, cererea nr. 41827/02, W.v. UK nr.9749/82 din 08.07.1987, paragraf 59; Olsson* vs *Sweden, nr. 10465/83 din 24.03.1988, paragraf 59; Gnahore vs France din 19.09.2000, paragraf 50; Sporrong vs Sweden, nr. 7151/75; 7152/75 din 25.09.1982, paragraf 26; Lithgow vs UK, nr. 9006/80; 9262/81; 9263/81; 9265/81; 9266/81; 9313/81; 9405/81 din 08.07.1986, paragraf 120).*

Elementele constitutive ale regulii triplului test a CtEDO, constau în condiţia ca limitarea să fie prevăzută de lege, să urmărească un scop legitim şi să fie necesară într-o societate democratică, autorităţilor revenindu-le sarcina asigurării unui just echilibru între interesul general şi cel particular.

În speţă se atestă că decizia contestată şi răspunsul Ia cererea prealabilă nu conţine elementele susmenţionate de motivare a actului administrativ, deoarece nu specifică expres care anume temei de refuz în acordarea dreptului solicitat, prevăzut de lege, a fost pus la baza deciziei adoptate. Astfel, se constată că decizia contestată nu este motivată corespunzător şi din conţinutul ei nu sunt clare motivele ce au stat Ia baza emiterii acesteia, respectiv este imposibil de determinat dacă actul administrativ emis de autoritate corespunde cerinţelor imperative a triplului test.

A accepta teza potrivit căreia autoritatea publică nu trebuie să-şi motiveze deciziile, echivalează cu golirea de conţinut a esenţei democraţiei, a esenţei statului de drept bazat pe principiul legalităţii.

Dreptul discreţionar al autorităţii publice este de a permite administraţiei să răspundă flexibil la diverse probleme, ultima urmând să ia decizii individuale într-un cadru legal, făcând posibilă realizarea unui echilibru între obiectul legal abstract şi circumstanţele reale ale unei situaţii concrete, oferind un loc pentru un test de rapiditate şi echitate. În baza dreptului discreţionar, autoritate publică are posibilitatea de a da apreciere şi să îşi exercite discreţia aşa cum indică legiuitorul, însă nu aste complet liberă în utilizarea dreptului discreţionar, acest drept nu este absolut, autorităţile publice urmând să acţioneze cu bună-credinţă în limitele legale şi cu respectarea scopului pentru care le-a fost atribuit acest drept. Administraţia este obligată să îşi exercite discreţia fără erori discreţionare, fapt ce la caz nu se atestă, or, în toate cazurile, din motivarea deciziilor discreţionare, trebuie să poată fî recunoscute punctele de vedere, din care autoritatea a reieşit la exercitarea dreptului discreţionar.

În temeiul art. 225 alin. (2) Cod Administrativ, verificarea exercitării de către autoritatea publică a dreptului discreţionar se limitează la faptul dacă autoritate publică: a) şi-a exercitat dreptul discreţionar; b) a luat în considerare toate faptele relevante; c) a respectat limitele legale ale dreptului discreţionar; d) si-a exercitat dreptul discreţionar conform scopului acordat prin lege.

Potrivit art. 16 Cod Administrativ, dreptul discreţionar al autorităţii publice reprezintă posibilitatea acesteia de a opta între mai multe soluţii posibile corespunzătoare scopului legii atunci când aplică o dispoziţie legală. (2) Exercitarea dreptului discreţionar nu permite desfăşurarea unei activităţi administrative arbitrare.

Respectiv, în acest context, urmează a fi apreciat inclusiv şi faptului respectării dreptului discreţionar la emiterea deciziei contestate.

Motivarea actului administrativ, reprezintă în sensul art.31 Cod Administrativ, o cerinţă inerentă a principiului legalităţii procedurale şi substanţiale, care condiţionează legalitatea actului administrativ. Motivarea trebuie să cuprindă considerentele de fapt şi de drept care au determinat emiterea actului

administrativ, în special a celui defavorabil, urmând a fi reală, bazată pe probe şi să ofere răspunsuri obiective în privinţa reflectării existenţei cerinţelor abstracte ale bazei legale de autorizare Ia o tipologie faptică subsumată acesteia. Preluarea doar a unor texte de lege din conţinutul actului administrativ, echivalează cu lipsa motivării, or, motivarea trebuie să ofere destinatarului actului administrativ şi oricărui observator dezinteresat, convingerea că, intervenţia autorităţii publice în drepturile persoanei, este una proporţională.

Proporţionalitatea presupune punerea pe balanţă de către autoritatea publică a drepturilor persoanei şi a interesului public, şi efectuarea unei analize între avantaje şi dezavantaje în relaţie cu măsura oficială şi scopul legitim urmărit.

Potrivit art. 18 Cod Administrativ, interesul public vizează ordinea de drept, democraţia, garantarea drepturilor şi libertăţilor persoanelor, precum şi obligaţiile acestora, satisfacerea necesităţilor sociale, realizarea competenţilor autorităţilor publice, funcţionarea lor legală şi în bune condiţii.

Relaţionând cele expuse supra şi coroborându-le cu art. 29 Cod Administrativ, se observă că, aprecierea respectării principiului proporţionalităţii constă dintr-un test format din patru elemente, unde o măsură oficială întreprinsă de autoritatea publică şi instanţa de judecată este proporţională dacă : 1)) urmăreşte un scop legitim; 2) este potrivită; 3) necesară; şi 4) rezonabilă. Scopul măsurii, stabileşte criteriul şi punctul de referinţă pentru întrebarea dacă măsura este potrivită, necesară şi proporţională pentru atingerea acestui scop. Astfel, dacă scopul în sine nu este legitim, măsura nu este proporţională.

În speţă, Direcţia regională Centru a Inspectoratului General pentru Migraţie a omis să facă o apreciere, dacă actul administrativ conţine o motivare în privinţa scopului legitim urmărit prin măsura din dispozitivul acesteia, dar şi în privinţa celorlalte elemente ale proporţionalităţii şi dacă din actul administrativ contestat rezultă motivarea caracterului necesar al măsurii întreprinse. Astfel, se accentuează că, o măsură oficială este necesară dacă nu există un remediu mai uşor, Ia fel de adecvat, care să genereze acelaşi succes cu aceiaşi certitudine şi cu un efort relativ comparabil, adică cu un minim de intervenţie. Măsura aleasă este necesară dacă nu există una mai uşoară care să obţină acelaşi succes cu aceiaşi siguranţă.

Cu privire la testul de rezonabilitate a măsurii, măsura întreprinsă de autoritatea publică, este una rezonabilă, dacă ingerinţa produsă prin ea nu este disproporţionată în raport cu scopul urmărit. Acest element este criteriul principal al oricărui test de proporţionalitate, motiv pentru care ar trebui să fie acordată o atenţie deosebită, fapt neapreciat sub nici un aspect de către autoritatea pârâtă. Testul de rezonabilitate trebuie să fie structurat în mod clar şi faptic, astfel încât să nu se piardă în argument, pe când la caz, el integral lipseşte, fapt ce denotă o derogare de la principiul preeminenţei dreptului aşa cum stabileşte art. 36 Cod Administrativ. Instanţele de judecată competente, aplică principiul supremaţiei dreptului cu luarea în consideraţie a jurisprudenţei Curţii Europene a Drepturilor Omului.

Principiile constituţionale enunţate fac parte din arsenalul de apărare atât al cetăţenilor Republicii Moldova, cât şi al străinilor. Aceste dimensiuni şi valori juridice sunt detaliate şi adunate într-un sistem de garanţii constituţionale care asigură bazele drepturilor fundamentale, iar nerespectarea lor inevitabil atrage sancţiuni legale. Astfel, problema abordată îi încalcă dreptul la un proces echitabil.

Având în vedere cele menţionate şi ţinând cont de marja de apreciere de care dispune statul, consideră că autoritatea publică nu a menţinut un „echilibru just" între diversele interese implicate şi prin urmare, ingerinţa în dreptul la respectarea vieţii private, nu a fost proporţională cu scopurile legitime urmărite.

Astfel, consideră actul administrativ individual defavorabil - decizia nr.8738 din 03.10.2024 de refuz în acordarea dreptului de şedere provizorie pentru investiţii străine şi răspunsul la cererea prealabilă, ca fiind emise cu încălcarea legii, acestea urmând a fi anulate.

Invocînd prevederile art.34[1] alin.(3) din Legea nr.200 din 10.07.2010 privind regimul străinilor în Republica Moldova, art. 31, art. 189 alin. (1), art. 211, art. 212, art. 224 alin.(1), lit. b) din Codul Administrativ, solicită admiterea acțiunii.

Pârâtul, Inspectoratul General Pentru Migrație, la 16.01.2025, prin intermediul cancelariei Judecătoriei Chișinău (sediul Rîșcani) a prezentat referința și dosarul administrativ, prin care a solicitat respingerea acțiunii ca fiind neîntemeiată (f.d.27-28).

În ședința de judecată de examinare şi soluţionare în fond a acţiunii, reprezentantul reclamantului ***** - avocatul Ion Casian, a solicitat admiterea acțiunii.

Reprezentantul pîrîtului, IGM - Ionela Zabrian, a solicitat respingerea acțiunii ca fiind neîntemeiată.

Examinînd cererea de chemare în judecată, audiind explicaţiile părţilor, cercetînd probele anexate la dosar în ansamblu şi interconexiunea lor, studiind normele legii aplicabile, instanţa de judecată conchide că acțiunea dedusă judecății urmează a fi respinsă, din următoarele considerente.

În privința admisibilității acțiunii în contenciosul administrativ instanța de judecată reține următoarele.

Conform art. 53 alin.(1) din Constituție, persoana vătămată într-un drept al său de o autoritate publică, printr- un act administrativ sau prin nesoluționarea în termenul legal a unei cereri, este îndreptățită să obțină recunoașterea dreptului pretins, anularea actului și repararea pagubei.

Conform art. 10 alin. (1) Cod administrativ, actul administrativ individual este orice dispoziție, decizie sau altă măsură oficială întreprinsă de autoritatea publică pentru reglementarea unui caz individual în domeniul dreptului public, cu scopul de a produce nemijlocit efecte juridice, prin naşterea, modificarea sau stingerea raporturilor juridice de drept public.

Conform art. 11 Cod administrativ, (1) Actele administrative individuale pot fi:

a) acte defavorabile – actele care impun destinatarilor lor obligații, sancțiuni, sarcini sau afectează drepturile/interesele legitime ale persoanelor ori care resping, în tot sau în parte, acordarea avantajului solicitat; b) acte favorabile – actele care creează destinatarilor săi un beneficiu sau un avantaj de orice fel.

Conform art. 17 Cod administrativ, drept vătămat este orice drept sau libertate stabilit/stabilită de lege căruia/căreia i se aduce atingere prin activitate administrativă.

Conform art. 189 alin. (3) Cod administrativ, în cazurile prevăzute de lege, precum și în scopul revendicării drepturilor ce reies dintr-un contract administrativ, acțiunea în contencios administrativ poate fi înaintată și de autoritatea publică.

Conform art. 206 Cod administrativ, (1) O acțiune în contencios administrativ poate fi depusă pentru : a) anularea în tot sau în parte a unui act administrativ individual (acțiune în contestare); b) obligarea autorității publice să emită un act administrativ individual (acțiune în obligare).

În acest caz, identificând obiectul acțiunii – Decizia IGM nr.8738 din 03.10.2024 „cu privire la refuzul dreptului de ședere provizoriue pentru investiții străine acționar al persoanei juridice” (fila nr.20, dos.administrativ), pornind de la stabilirea și analiza scopului urmărit de reclamant prin cerințele

formulate, instanța reține că la caz obiectul examinării îl reprezintă o acțiune în obligare – conform reglementărilor art. 206 alin. (1) lit. b) Cod administrativ.

Conform art. 208 Cod administrativ, (1) Până la înaintarea acţiunii în contencios administrativ se va respecta procedura prealabilă, cu excepţiile prevăzute de lege.

Cu referire la procedura prealabilă, instanța remarcă că, aceasta a fost respectată de către reclamant prin depunerea cererii prealabile la 06.11.2024 (fila nr.21-22, dos.administrativ), iar prin decizia IGM – Direcția Regională Sud din 07.11.2024 (fila nr.27, dos.administrativ), și respectiv decizia IGM din 13.12.2024 aceasta a fost respinsă ca fiind neîntemeiată (fila nr.30-31, dos.administrativ).

Conform art. 209 Cod administrativ, (1) Acţiunea în contestare şi acţiunea în obligare se înaintează în decurs de 30 de zile, dacă legea nu prevede altfel. Acest termen începe să curgă de la : a) data comunicării sau notificării deciziei cu privire la cererea prealabilă sau data expirării termenului prevăzut de prezentul cod pentru soluţionarea acesteia.

Instanța constată că, acțiunea în contencios administrativ este înaintată de reclamant la instanța competentă jurisdicțional și teritorial, este înaintată în termenul legal, a utilizat corect tipul acțiunii în contestare conform art. 206 din Codul administrativ pentru revendicarea drepturilor sale, prin urmare, motive de inadmisibilitate în conformitate cu prevederile art. 207 alin. (2) din Codul administrativ, nu se regăsesc.

În privința temeiniciei acțiunii în contenciosul administrativ instanța de judecată reține următoarele.

Materialele dosarului administrativ, denotă că, reclamantul *****, cetățean al *****, pentru perioada 23.08.2022 - 31.07.2024, a deţinut dreptul de şedere provizorie - pentru studii.

Ulterior, reclamantul solicitînd acordarea dreptului de ședere provizorie în scop de muncă, la 07.08.2024 i-a fost refuzat acordarea dreptului de şedere provizorie în scop de muncă.

La 13.08.2024, în Registrul de stat al persoanelor juridice a fost înregistrată SRL „*****”, capital social - 420000 lei; administrator - *****; asociați - *****; beneficiar efectiv - ***** (f.d.7).

Prin cererea din 23.09.2024, reclamantul a solicitat acordarea dreptului de şedere provizorie pentru asociaţii sau acţionarii persoanelor juridice cu investiţii străine înregistrate în Republica Moldova, în acest sens fiind anexat : copia paşaportului naţional; copia Deciziei privind înregistrarea persoanei juridice, copia Extras din Registrul de stat al persoanelor juridice nr. 568180 din 13.08.2024, copia raport de constatări efective din 19.09.2024, Extras din Registrul bunurilor imobile din 19.09.2024, cazier juridic/tradus, copia Diploma de Master şi supliment seria şi nr. *****.

La 02.10.2024, în privinţa reclamantului *****, a fost emisă Decizia de returnare de pe teritoriul Republicii Moldova prin care s-a dispus obligarea părăsirii teritoriului Republicii Moldova şi instituită interdicţia de intrare, pentru o perioadă de 3 ani în conformitate cu art. 10 alin.(1) lit.e) al Legii nr.200 din 16.07.2010 privind regimul străinilor în Republica Moldova - Împotriva străinilor care au intrat legal în Republica Moldova, dar a căror şedere a devenit ilegală, durata interdicţiei de intrare va fi : e) de 3 ani – în cazul practicării ilegale a unei activităţi de muncă.

Iar la 03.10.2024, în privinţa reclamantului *****, a fost emisă Decizia nr.8738 „cu privire la refuzul dreptului de ședere provizoriue pentru investiții străine acționar al persoanei juridice” (fila nr.20, dos.administrativ).

Exercitând controlul judiciar al actului administrativ contestat din perspectiva argumentelor participanților la proces, în limitele obiectului acțiunii și cercetând din oficiu situația de fapt și de drept a cauzei deduse judecății, instanța conchide că acesta este legal, conform raționamentelor ce succed infra.

În contextul pretențiilor deduse judecării, instanța reține la caz prevederile Legii nr.200 din 16.07.2010 privind regimul străinilor în Republica Moldova.

Articolul 3. Noţiuni principale.

În sensul prezentei legi, următoarele noţiuni principale semnifică:

străin – persoană care nu deţine cetăţenia Republicii Moldova sau care este apatrid;

autoritate competentă pentru străini – autoritate administrativă, subordonată Ministerului Afacerilor Interne, care asigură implementarea prevederilor prezentei legi, a politicilor publice, exercitând atribuții în domeniul integrării străinilor, al readmisiei în conformitate cu acordurile bilaterale, al azilului, precum și alte atribuții stabilite prin actele normative și tratatele internaționale la care Republica Moldova este parte;

drept de şedere – drept de a-şi stabili reşedinţa sau domiciliul pe teritoriul Republicii Moldova, acordat străinului, în condiţiile prezentei legi, de către autoritatea competentă pentru străini;

interdicţie de intrare – decizia autorităţii competente pentru străini prin care se interzice intrarea, şederea şi aflarea pe teritoriul Republicii Moldova pentru o anumită perioadă sau, după caz, decizia Poliţiei de Frontieră în privinţa străinului care traversează frontiera de stat a Republicii Moldova după data la care şederea sa a devenit ilegală, fără a face obiectul unei măsuri de returnare de pe teritoriul ţării.

decizie de returnare – act administrativ al autorităţii competente pentru străini, prin care şederea unui străin este stabilită ca fiind ilegală şi care obligă străinul să părăsească teritoriul Republicii Moldova într-un termen stability.

decizie de acordare a dreptului de ședere provizorie sau permanentă – act oficial emis de autoritatea competentă pentru străini, în condițiile prezentei legi, care confirmă dreptul de ședere provizorie sau permanentă pe teritoriul Republicii Moldova.

Articolul 34^1. Decizia de refuz privind acordarea sau prelungirea dreptului de ședere provizorie.

(1) Decizia de refuz privind acordarea sau prelungirea dreptului de ședere provizorie se emite în cazul în care străinul:

a) nu întrunește condițiile de intrare în Republica Moldova, prevăzute la art. 6 alin. (1) lit. a)–c) și e)–g);

b) cade sub incidența uneia dintre condițiile prevăzute la art. 8 alin. (1) lit. b)– e) și g)–l);

Articolul 6. Condiţiile de intrare a străinilor pe teritoriul Republicii Moldova.

(1) Intrarea pe teritoriul Republicii Moldova este permisă străinilor care întrunesc următoarele condiţii:

e) nu sînt incluşi în categoria străinilor împotriva cărora s-a instituit măsura interdicţiei de intrare în Republica Moldova conform art.9 sau care au fost declaraţi indezirabili conform art.55.

Articolul 8. Nepermiterea intrării în Republica Moldova

(1) Străinilor nu li se permite intrarea pe teritoriul Republicii Moldova dacă : k) au interdicţie de intrare în Republica Moldova;

Articolul 36^1. Acordarea şi prelungirea dreptului de şedere provizorie pentru asociaţii sau acţionarii persoanelor juridice cu investiţii străine înregistrate în Republica Moldova.

(1) Dreptul de şedere provizorie se acordă străinului care a efectuat investiţii în conformitate cu prevederile Legii nr.81/2004 cu privire la investiţiile în activitatea de întreprinzător şi este asociat sau

acţionar al unor persoane juridice din Republica Moldova, dacă a îndeplinit una dintre condiţiile generale :

a) deţine, direct sau indirect, una sau mai multe părţi sociale şi/sau acţiuni în cadrul persoanelor juridice din Republica Moldova, în valoare totală echivalentă cu cel puţin o cotă-parte în cadrul persoanei juridice echivalentă cu cel puţin 30 de salarii medii lunare pe economie prognozate. În cazul în care valoarea totală a investițiilor efectuate de străin nu atinge cuantumul menționat al investițiilor, dar, împreună cu valoarea investițiilor efectuate de ceilalți investitori străini, asociați în aceeași persoană juridică, depășește acest cuantum și niciunul dintre ceilalți asociați sau acționari străini nu solicită sau nu a solicitat dreptul de ședere în Republica Moldova în calitate de investitor, atunci se consideră că acesta a îndeplinit cerința privind cuantumul investițiilor;

b) persoana juridică, al cărei asociat sau acţionar este, a creat cel puţin un loc de muncă cu regim de lucru cu durată normală şi cu un salariu echivalent cu salariul mediu lunar pe economie prognozat pentru anul de gestiune.

(2) Cererea privind acordarea dreptului de şedere provizorie va fi însoţită de actele prevăzute la art.32 alin.(2), cu excepţia dovezii mijloacelor de întreţinere, precum şi de copia de pe extrasul din Registrul de stat al unităţilor de drept sau, după caz, de pe extrasul din Registrul acţionarilor, de confirmarea investițiilor de către auditorul acreditat, înregistrat în Registrul de stat al auditorilor, sau darea de seamă privind reținerea impozitului pe venit, a primelor de asigurare obligatorie de asistență medicală și a contribuțiilor de asigurări sociale de stat obligatorii calculate, care să confirme crearea locurilor de muncă în cadrul beneficiarului solicitant.

(3) Străinilor care efectuează investiţii sau au creat locuri de muncă li se acordă drept de ședere după cum urmează:

a) pentru investiții în valoare echivalentă cu 30–200 de salarii medii lunare pe economie prognozate sau pentru cel puțin un loc de muncă cu salariu mediu lunar pe economie prognozat pentru anul de gestiune – pe un termen de 2 ani;

(5) Dreptul de şedere provizorie acordat anterior nu poate fi prelungit sau, după caz, poate fi anulat sau revocat dacă se constată neîndeplinirea condiţiilor prevăzute la alin.(1) ale prezentului articol şi la art.33 sau dacă în privinţa străinului a fost emisă o hotărîre judecătorească definitivă pentru comiterea unei infracţiuni economice.

(6) Autoritatea competentă pentru străini va emite decizia privind acordarea sau prelungirea dreptului de şedere provizorie în termen de 15 zile calendaristice de la data depunerii cererii.

Prin urmare, din textul normelor enunțare supra, se constată că, emiterea unei decizii de returnare după cum se atestă la caz, plasează străinul în stare de ședere ilegală, iar această situație exclue posibilitatea de a obține un nou drept de ședere, inclusiv ca asociat a unei persoane juridice cu investiţii străine înregistrate în Republica Moldova, atît timp cît există o decizie de returnare în vigoare și nu a fost suspendată sau anulată.

Or, emiterea unei decizii de returnare are ca efect suspendarea oricărei posibilități legale de a solicita un nou permis de ședere, prin urmare, nu poate fi acordat drept de ședere provizorie în scop investițional unei persoane care se află în situație de returnare activă.

Referitor la argumentul invocat în textul cererii de chemare în judecată precum că actul administrativ este lipsit de o motivare plauzibilă, instanța reține că, conform prevederilor art. 123 Cod Administrativ - (1) O încălcare a prevederilor de formă şi procedură, care nu duce la nulitatea actului administrativ individual, este neînsemnată atunci cînd : b) motivarea necesară se recuperează ulterior de

către autoritatea publică; (2) Acţiunile prevăzute la alin.(1) pot fi recuperate pînă la finalizarea dezbaterilor judiciare în prima instanţă.

Astfel, după cum se atestă la caz, motivele ce au stat la baza actului administrativ se conțin atît în decizia adoptată în procedura prealabilă exprimată prin răspunsul nr.5/14-10683 din 13.12.2024 (fila nr.30, dos.administrativ), cît și în conținutul referinței prezentate de către pîrît în cadrul examinării cauzei (f.d.27-28), prin urmare argumentul în partea ce ține de nemotivarea actului administrativ urmează a fi respins.

Raportând normele legale precitate la circumstanțele faptice stabilite, instanța judecătorească a ajuns la concluzia că, soluția Inspectoratului General Pentru Migrație, corespunde prevederilor legale și actul contestat este emis cu respectarea principiului legalității (art.21 Cod administartiv), deoarece autoritatea emitentă a luat în considerare toate faptele relevante.

În consecință, analizând normele legale în coraport cu circumstanţele faptice stabilite, precum și criticele aduse de către reclamant referitor la acțiunile/inacțiunile autorității publice pârâte, instanța de judecată conchide asupra legalității actului contestat.

Argumentele reclamantului, nu pot fi reținute de către instanța de judecată ca temei de ilegalitate a actului defavorabil contestat, deoarece reclamantul interpretează *lato sensu* normele pe cale le consideră relevante. Iar scopul primordial al instituției contenciosului administrativ, după cum s-a invocat și supra, este prestabilit de legiuitor și presupune contracararea abuzurilor şi exceselor de putere ale autorităţilor publice, ordonarea activităţii autorităţilor publice. Respectiv, ca acțiunea în contencios administrativ promovată de reclamant să fie pasibilă de admis, reclamantul urma să identifice pretinse ilegalități și/sau abuzuri admise de către pârât la emiterea actului contestat, ceea ce nu s-a identificat în speță. Or, actul contestat și activitatea administrativă desfășurată de către autoritatea publică pârâtă este conformă principiului legalității (art.21 Cod administrativ), nefiind identificat de către instanța de judecată nici un abuz din partea autorității publice pârâte în desfășurarea activității administrative care s-a finalizat cu emiterea actului contestat de reclamant. Prin urmare, acțiunea reclamantului urmează a fi respinsă, deoarece actul emis este legal.

Instanța nu se expune asupra fiecărui argument invocat de participanții la proces, ținând cont de Avizul nr.11 din 2008 al Consiliului Consultativ al Judecătorilor Europeni, în atenția Comitetului de Miniștri al Consiliului Europei, din care rezultă că, motivarea hotărârii nu trebuie înțeleasă ca necesitând un răspuns la fiecare argument invocat.

Or, potrivit jurisprudenței Curții Europene, pentru a răspunde cerințelor procesului echitabil, motivarea trebuie să evidențieze că, judecătorul a examinat chestiunile esențiale prezentate și nu trebuie interpretată ca impunând un răspuns detaliat la fiecare argument (Van de Hurk vs Ţările de Jos, 19 aprilie 1994 , pct.61, seria A, nr.288).

Din considerentele menţionate supra, instanța ajunge la concluzia de a respinge acțiunea înaintată de către ***** împotriva Inspectoratului General Pentru Migrație, ca fiind neîntemeiată, or pîrîtul prin argumentele şi probele anexate la materialele cauzei a demonstrat legalitatea actului contestat.

Având în vedere că cerința reclamantului cu privire la anularea actului administrativ a fost respinsă ca neîntemeiată, instanța reține că și cerința subsecventă invocată în acțiune prin care se solicită : obligarea Inspectoratului General pentru Migraţie de acordare subsemnatului a dreptului de şedere provizorie pentru investiţii străine în Republica Moldova, urmărește soarta primei pretenții. Or, aceste cerinţe sunt legate între ele şi se deduc una din alta, astfel încât soluţia dată pe una din pretenţii influenţează soluţia care urmează a fi dată pe cea de a doua pretenție.

Conform art.224 alin.(1) lit.f) Codul Administrativ, examinând acțiunea în contencios administrativ în fond, instanța de judecată adoptă una dintre următoarele hotărîri: respinge acțiunea ca fiind neîntemeiată, dacă nu sînt îndeplinite condițiile de adoptare a unei hotărîri prevăzute la lit.a)–e).

În conformitate cu prevederile art. 224 alin.(1) lit. f) Cod Administrativ, instanţa de judecată,

h o t ă r ă ş t e :

Acţiunea de contencios administrativ, înaintată de către ***** împotriva Inspectoratului General Pentru Migrație, cu privire la anularea actului administrativ – Decizia nr.8738 din 03.10.2024, obligarea emiterii actului administrativ favorabil, ***se respinge ca fiind neîntemeiată.***

Hotărîrea poate fi atacată cu apel la Curtea de Apel Centru în termen de 30 zile de la data pronunțării dispozitivului hotărîrii, prin intermediul Judecătoriei Chişinău (sediul Rîşcani).

Preşedintele şedinţei,
judecătorul Igor Barbacaru